

arallegim

QUARTS DE VUIT

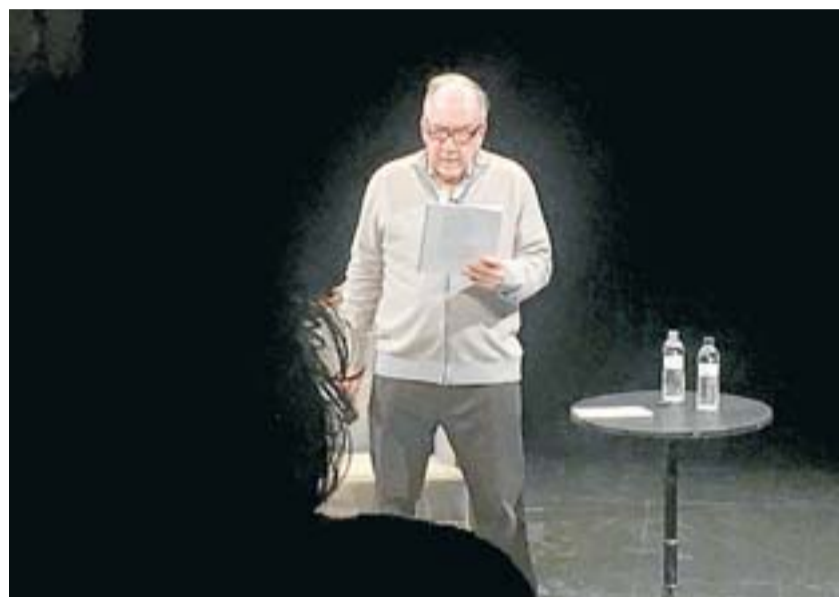
TONI PUNTÍ

Els poetes que manen

Es troben el segon diumenge de febrer, des del 1924, davant la tomba de Joan Maragall. Aquesta vegada no era un dia gris, era un dia lleig. I allà, com sempre, l'ametller florit. "No ets encara el millor temps / però en tens tota l'alegria". L'ametller concedeix un bri de vida a tants morts cèlebres i a Joan Maragall i els seus. Això diu el seu panteó a Sant Gervasi. Hi ha alguns dels seus, com el net Pere Maragall, ànima de la cosa, i alguns dels nostres com Laura Borràs, altíssima com un xiprer de cementiri. Maragall en vers i en prosa i el *Cant espiritual*, excels. "I quan vinga aquella hora de temença / en què s'acluquin aquests ulls humans, / obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans / per contemplar la vostra faç immensa". Francesc Parcerisas ha escrit les úniques paraules noves, el poema *Ametllers de Joan Maragall*. Així comença: "La fulla que resta, entossudida, / tenaç, a la branca, ¿què ens vol dir?" Una de les coses que diu Parcerisas és que, prop de l'ametller, "l'hivern vol dir la primavera". Però aquest diumenge de febrer encara fa fred, allà dalt, a Sant Gervasi, i encara necessitem, més enllà de les paraules, l'escalf de la música del PAX, Cor de Cambra de Sabadell.

Diu Joan Margarit que hi ha poetes que manen. Que manen perquè marquen el pas. Entre els seus referents hi ha Thomas Hardy i Elizabeth Bishop. Al seu cànon també hi ha Joan Maragall (1860-1911). Al po-

SALA BECKETT

DIU JOAN MARGARIT QUE HI HA POETES QUE MANEN. QUE MANEN PERQUÈ MARQUEN EL PAS

ema que li té dedicat, consagrat a la seva "intel·ligència civil", Margarit dona pistes del seu ofici d'arquitecte. A ell se li va confiar l'obertura de la tercera edició del Festival Alcools. Les dues primeres s'havien fet a La Seca-Espai Brossa però el nou aixopluc és ara la Sala Beckett del Poblenou, reforma exemplar de l'estudi Flores & Prats, justament reconegut fa dos dies amb un dels pre-

mis Ciutat de Barcelona. No havia estat fins ara, a la Sala de Dalt del teatre, i és magnífica en la seva austeritat. Diria que Alcools no és el millor títol per fer visible l'escena poètica invisible. Però no discutiré d'això amb el director de la cosa, Andreu Gomila, perquè en sap molt més que no pas jo i perquè em cau bé. Només m'emprenya que Margarit, que també és un poeta que mana, deixi buides alguna de les 90 cadidres de la sala. Així que per a vostè, que no hi va anar, recomano l'última lectura de l'editorial Alpha Decay, *El odio a la poesía*, un assaig plantejat amb ironia pel nord-americà Ben Lerner "per odiar correctament la poesia". ➡

ELS MÉS VENUTS

CATALÀ

FICCIÓ

[1] La senyora Stendhal

RAFEL NADAL
Columna
304 pàgines i 18,50 € 1/4

NO-FICCIÓ

[1] El cavaller Floïd

GENÍS SINCA
Proa
618 pàgines i 20 € 1/4

[2] Argelagues

GEMMA RUIZ
Proa
288 pàgines i 18,50 € 3/21

[2] La meva revolució...

ODILE FERNÁNDEZ
Columna
288 pàgines i 17,90 € -/3

[3] El setè àngel

DAVID CIRICI
Proa
304 pàgines i 20 € 8/2

[3] La màgia de l'ordre

MARIE KONDO
Ara Llibres
208 pàgines i 14,90 € 4/68

[4] Mitja vida

CARE SANTOS
Columna
400 pàgines i 20,50 € -/1

[4] Els secrets que mai...

ALBERT ESPINOSA
Rosa dels Vents
384 pàgines i 15,90 € 8/17

[5] El laberint dels...

CARLOS RUIZ ZAFÓN
Columna
928 pàgines i 23,90 € 5/13

[5] Destrossa aquest diari

KERI SMITH
Columna
224 pàgines i 9,95 € 10/116

CASTELLÀ

FICCIÓ

[1] Patria

FERNANDO ARAMBURU
Tusquets
648 pàgines i 22,90 € 1/23

NO-FICCIÓ

[1] El siglo de la revolución

JOSEP FONTANA
Crítica
700 pàgines i 28,90 € -/2

[2] Una flor para otra flor

MEGAN MAXWELL
Planeta
464 pàgines i 18 € -/2

[2] Sabores de siempre

KARLOS ARGUIÑANO
Planeta
496 pàgines i 22,90 € 9/14

[3] Tres veces tú

FEDERICO MOCCIA
Planeta
624 pàgines i 18,90 € 2/3

[3] La magia del orden

MARIE KONDO
Aguilar
304 pàgines i 14,90 € 1/75

[4] Como fuego en el hielo

LUZ GABÁS
Planeta
450 pàgines i 21 € 6/2

[4] El poder del ahora

ECKHART TOLLE
Gaia
220 pàgines i 10 € 2/393

[5] El laberinto de los...

CARLOS RUIZ ZAFÓN
Planeta
928 pàgines i 23,90 € 3/13

[5] Mi revolución...

ODILE FERNÁNDEZ
Planeta
280 pàgines i 17,90 € -/3

Rànquing setmanal del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura
Posició setmana anterior / Setmanes en el mercat

UN TAST DE CATALÀ

ALBERT PLA NUALART

"Tots dos s'assemblen però es discuteixen"

La frase del títol conté una ultracorrecció que l'actual divulgació normativa no ajuda a prevenir i fins i tot pot induir a cometre. Cito de la fitxa 3822/3 de l'Optimot: "Davant d'un numeral usat com a pronom s'utilitza *tots*, *totes*; s'ha d'evitar fer servir els articles *els*, *les* davant d'aquests numerals". La fitxa obvia que existeix la forma *ells dos* (o *elles dues*) i que, en certs casos, és l'única correcta. Però per què "Els dos s'assemblen" funcionai "Tots dos s'assemblen" no? Cal dir, d'entrada, que la segona frase seria impecable si tots dos s'assemblessin a un tercer. El que la fa inviable és que s'assemblin entre ells. I el mateix passa amb "es discuteixen".

El *tot* o *totes* davant un numeral bloqueja la possibilitat d'establir relacions recíproques entre la pluralitat

que conté. Això passa molt amb verbs pronominals (*avenir-se*, *adir-se*, *casar-se*, *divorciar-se*, *barallar-se*, etc.) però no cal que ho siguin: "Tots dos pensen diferent" o "Tots dos tenen una relació" també són inviables.

I no cal que tots dos sigui pronom: "Tots dos germans s'assemblen" tampoc és bo. Però en aquest cas sí que podem dir "Els dos germans s'assemblen". És quan és pronom que la norma desaconsella *els dos* i empeny a un *tots dos* ultracorrecte que trobo, fins i tot, al diccionari

UNA DIVULGACIÓ MASSA SIMPLIFICADA DE LA NORMA ENS HA EMPÈS A FER UN ÚS DE 'TOTS DOS' ULTRACORRECTE

normatiu. El DIEC2 defineix un dels sentits d'*atracció* com la tendència d'un mot a assimilar-se a un altre "quan tots dos tenen una relació sintàctica". En aquest cas, *ells dos* tampoc va bé. Només serveix el subjecte elidit o l'expandit *els dos mots*.

Aquesta ultracorrecció l'explica molt bé la gramàtica de l'IEC (GLC) i la fa extensiva a *ambdós* (p. 662), però *ambdós* és massa arcaic i literari perquè ens pugui guiar la intuïció.

No tinc, per tant, tan clar que l'"ambdós s'influencien mútuament" de l'entrada *simpatia* del DIEC2 sigui també ultracorrecte i, en tot cas, en aquest cas sí que hi podria tenir un pes la interferència, perquè jo diria que en castellà sí que és correcte "Ambos se parecen". Podria ser que *tots dos* i *ambdós* no fossin formes tan assimilables sintàcticament. ➡